

BIBΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

John Allen

Lost Geographies of Power

Blackwell, Oxford, 2003

Καθώς οι λόγοι περί κοινωνικών συγκρούσεων πυκνώνουν και συσσωρεύονται παγκόσμια –κυρίως γύρω από τη συνομάδωση ετερόκλητων κλημάτων κάτω από το σημαίνον «αντιπαγκοσμιοποίηση»– και καθώς οι συγκρούσεις αυτές έχουν έντονο αστικό χαρακτήρα, για πρώτη φορά σε τέτοια κλίμακα στο δυτικό κόσμο μετά το 1968, ένα βιβλίο που εξερευνά θεωρητικά τη διαπλοκή χωρικών και εξουσιαστικών σχέσεων είναι αναμφίβολα πολλαπλώς ενδιαφέρον και χρήσιμο. Πόσω δε μάλλον όταν συνδυάζει, όπως το βιβλίο που παρουσιάζουμε εδώ, μια κριτική παρουσίαση των σημαντικότερων προσεγγίσεων στο ζήτημα με μια καινούργια και αρκετά χρηστική και πρωτότυπη συμβολή σε αυτό.

Ο Βρετανός γεωγράφος John Allen (καθηγητής οικονομικής γεωγραφίας στο Open University και συνεργάτης μεταξύ άλλων για χρόνια της γνωστότερης στην Ελλάδα Doreen Massey) έχει ως στόχο την ανάδειξη της θεμελιώδους σημασίας του χώρου στην άσκηση της εξουσίας, και συνεπώς και της γεωγραφίας στη μελέτη της εξουσίας. Προκειμένου να πετύχει αυτό το στόχο, χωρίζει το *Lost Geographies of Power* σε δύο βασικά μέρη: τα «Χωρικά λεξιλόγια της εξουσίας» και τις «Χαμένες γεωγραφίες». Θα μπορούσε κανείς να πει πως το πρώτο αφιερώνεται στη βιβλιογραφική διερεύνηση και το δεύτερο στην ανάπτυξη του κύριου επιχειρήματος του συγγραφέα: θα αδικούσε όμως τη φροντίδα με την οποία δομείται το βιβλίο εάν δεν επισημάνει πως και τα δύο μέρη στοχεύ-

ουν σταθερά και επίμονα στην κατασκευή της ιδιαίτερης προσέγγισής του, καθώς και πως η μετάβαση από το ένα στο άλλο γίνεται ομαλά και με λογική συνέπεια – και θα εξηγήσω αμέσως με ποιον τρόπο.

Η στρατηγικά στημένη ξενάγηση του πρώτου μέρους στις διάφορες θεωρητικές προσεγγίσεις της εξουσίας που έχουν λάβει υπόψη τους και ενσωματώνει τη χωρική διάσταση έχει ως στόχο την αποκάλυψη μιας ορισμένης αδυναμίας ή αστοχίας την οποία μοιράζονται σχεδόν όλες: τη σύλληψη της εξουσίας ως μιας εκτατικής (δηλαδή αντικειμενικής, πεπερασμένης και μετρήσιμης) ιδιότητας ή μεγέθους, που μπορεί συνεπώς να κατέχεται, να συγκεντρώνεται, να διαχέεται και να μεταδίδεται. Ο Allen αναπτύσσει αυτές τις προσεγγίσεις σε δύο κεφάλαια: στο πρώτο συγκεντρώνει αυτές (όπως του Hindess και του Isaac) που, ακολουθώντας –έστω και άρρητα και παρά τις διαφορές τους– μια βεβηρωμένη παράδοση, αποδίδουν στην εξουσία ένα οντολογικό καθεστώς αντικειμένου, ιδιότητας ή *ικανότητας* (capacity)· στο δεύτερο, εκείνες που («ακολουθώντας» τον Parsons) δίνουν ιδιαίτερο βάρος στην παραγωγή, επαύξηση και διάχυση της εξουσίας, που συλλαμβάνεται εδώ ως «ένα ρευστό μέσο» (medium), μέσω δικτύων κοινωνικής αλληλόδρασης (κυριότεροι εκπρόσωποι εδώ οι Giddens, Mann και Castells).

Η βασική διαφορά μεταξύ των δύο «ρευμάτων» είναι πως, ενώ στην πρώτη η εξουσία συγχέεται κατά βάση με τους υλικούς πόρους που διαθέτει κανείς,¹ στη δεύτερη υποτίθεται

πως είναι το αποτέλεσμα της *κινητοποίησης* των διαθέσιμων αυτών πόρων και του ελέγχου τους στο χώρο και στο χρόνο. Ως συνέπεια αυτών των εννοιολογήσεων, στην πρώτη περίπτωση η εξουσία συγχέεται με μία από τις εργαλειακές τροποποιητές της, την *κυριαρχία* (domination), και ανάγεται σε ένα «παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος» μεταξύ ασύμμετρων δυνάμεων, και στη δεύτερη σχετίζεται με τη συλλογική εξουσία ή ισχύ όπως την επεξεργάστηκε η Hannah Arendt. Στόχος του Allen δεν είναι να απορρίψει συλλήβδην αυτές τις επεξεργασίες, αλλά να δείξει την περιορισμένη χρησιμότητά τους όσον αφορά στο κεντρικό ζητούμενο της *εγγενούς χωρικότητας* της εξουσίας: η πρώτη σύλληψη οδηγεί σε εικονογραφίες οιονεί παντοδύναμων και ανταγωνιστικών κέντρων με ενδιάμεσα χωρίς καμία σημασία, η δεύτερη σε απλοϊκά μοντέλα «δικτύων» από όπου μια ομοιογενής «εξουσία» ρέει ανεμπόδιστα σαν ηλεκτρικό ρεύμα· και στις δύο περιπτώσεις η γεωγραφική πολυπλοκότητα αγνοείται σε τέτοιο βαθμό που η αξιοπιστία των θεωριών αυτών για την κοινωνική έρευνα υπονομεύεται σοβαρά.

Το τρίτο κεφάλαιο του πρώτου μέρους αφιερώνεται στη σημαντικότερη συμβολή στη μελέτη της εξουσίας σε ιστορικό, κοινωνικό και οντολογικό επίπεδο: αυτή του Michel Foucault (αλλά και στη συγγενική φιλοσοφικά επεξεργασία του Gilles Deleuze). Σε ό,τι αφορά στο θέμα που ενδιαφέρει τον Allen, δηλαδή τη σχέση εξουσίας και χώρου, στο έργο του Foucault μπορεί κανείς να διακρίνει δύο κατευθύνσεις μελέτης:

1. Ο Allen δείχνει εύστοχα, έστω και χωρίς να πρωτοτυπεί, πως η αδυναμία αυτή οφείλεται περισσότερο σε μια γλωσσική ιδιομορφία παρά σε μια συλλογιστική ανεπάρκεια. Η αγγλική γλώσσα (όπως και η γλώσσα του Weber, τα γερμανικά, και όλες οι συγγενικές της) δεν διαθέτει παρά έναν όρο, «power» (και «Macht» αντίστοιχα) για δύο διακριτές έννοιες: αυτήν της εξουσίας και εκείνη της ισχύος. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί το παράδειγμα των γαλλικών για να κάνει σαφή τον εννοιολογικό διαχωρισμό στο αγγλικά-

νο κοινό του: αμφότερες οι «rouvoir» («εξουσία») και «puissance» («ισχύς») προέρχονται από το λατινικό ρήμα «posse» («είμαι ικανός, έχω τη δύναμη να»). Το «rouvoir» είναι απαρέμφατο και συνεπώς απλώς δηλώνει την πράξη – ή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, μια ανοιχτή δυνατότητα· το «puissance», ως ουσιαστικό, προσδιορίζει κάτι διαρκές και μόνιμο – με μια έννοια, ένα «κάτι» που κανείς μπορεί να κατέχει: έχει κανείς την puissance-ισχύ να κάνει κάτι και εξασκεί την rouvoir-εξουσία να το κάνει.

αυτή της «μικροφυσικής της εξουσίας» και εκείνη της «διακυβέρνησης» («government»). Ο Allen δείχνει με συνοπτικό τρόπο (που πάντως απαιτεί κάποια εξοικείωση με τα αυθεντικά κείμενα για να ξεφύγει από το επίπεδο της πυκνής και δυσνόητης αναφοράς) πως η πρώτη κατεύθυνση, που αναφέρεται στους μηχανισμούς της εξουσίας στο μικροεπίπεδο του κλειστού ιδρυματικού χώρου (του σχολείου, του στρατοπέδου, του εργοστασίου, της φυλακής), ολοκληρώθηκε με τρόπο υποδειγματικό, σε αντίθεση με τη δεύτερη, που, ενώ θέτει ένα ζήτημα ξεκάθαρα χωρικό (πώς κυβερνάται ένας διάσπαρτος σε μεγάλη έκταση πληθυσμός), αποτυγχάνει να δώσει ολοκληρωμένη απάντηση.²

Αυτό ακριβώς το κενό προσπαθεί να αναπληρώσει ο Βρετανός γεωγράφος στο δεύτερο μέρος του βιβλίου του, όχι τόσο επιδιώκοντας να προσφέρει μια ολοκληρωμένη και συστηματική μεθοδολογία προσέγγισης –κάτι τέτοιο δεν προκύπτει σε κανένα σημείο– όσο επιστώντας την προσοχή στις *εγγενείς χωρικές ποιότητες* της εξουσιαστικής άσκησης και

προσπαθώντας έτσι να ενσταλάξει στον αναγνώστη την πεποίθηση της άμεσης, εμμενούς αλληλεξάρτησης πολιτικοκοινωνικών και χωρικών ζητημάτων, πράγμα το οποίο καταφέρει με ποικιλία αναφορών και παραδειγμάτων. Το motto του βιβλίου είναι: «η εξουσία είναι πάντοτε ήδη χωρική» («power is always already spatial»), και η απόδειξή του στηρίζεται σε ένα απαραίτητο αναλυτικό βήμα: την προσέγγιση της εξουσίας μέσω των διαφορετικών *τροπισμών* της, των ποικίλων τρόπων διά των οποίων ασκείται (modalities). Με αυτή την κίνηση ο Allen, πρώτον, επιτυγχάνει το διπλό στόχο της *διεύρυνσης* αφενός της έννοιας της εξουσίας πέρα από την περιοριστική θεώρησή της ως ισχύος, και του *περιορισμού* της αφετέρου σε σύγκριση με τη φουκο-ντελεξιανή οντολογική της θεώρηση, που τείνει να είναι γενικευμένη σε μη πρακτικό βαθμό, και δεύτερον, καθιστά πιο «χειροπιαστή» τη διαφορά που κάνουν η εγγύτητα, η απόσταση, η έκταση στους εξουσιαστικούς τροπισμούς και πώς τους μετασχηματίζουν στην αλληλεπίδρασή τους.

Ο Allen διακρίνει τους εξής τρο-

πισμούς: εξαναγκασμό (coercion), κυριαρχία (domination), αυθεντία (authority), χειραγώγηση (manipulation), παρακίνηση (inducement), αποπλάνηση (seduction), πειθώ (persuasion) και διαπραγμάτευση (negotiation). Από αυτούς οι πέντε πρώτοι συγκροτούν την *εργαλειακή* εξουσία («instrumental power» ή «power over», δηλαδή «εξουσία επί») και οι δύο τελευταίοι τη *συνεργατική* εξουσία («collaborative power» ή «power with», «εξουσία μαζί με»). Ως προς τα χωρικά χαρακτηριστικά τους, μπορεί κανείς να διαχωρίσει αυτούς που λειτουργούν καλύτερα, ή και μόνο, εκ του σύνεγγυς (όπως ο εξαναγκασμός, η αυθεντία ή η πειθώ), και αυτούς που, δρώντας σε μεγαλύτερη έκταση, έχουν και πιο αβέβαια ή ανοιχτά αποτελέσματα (όπως η χειραγώγηση ή η αποπλάνηση).

Ο συγγραφέας βέβαια τονίζει πως οι τροπισμοί αυτοί δεν λειτουργούν ποτέ «κατά μόνας», σε καθαρή μορφή, παρά μόνο σε μεταβαλλόμενους συνδυασμούς μεταξύ τους – προφανώς: μια κυβερνητική στρατηγική, για παράδειγμα, βασίζεται σε και χρησιμοποιεί μια μίξη ακόμα και όλων των τροπισμών που ξεχωρίζει ο συγγραφέας: ποτέ δεν επικαλείται μόνη την αυθεντία των στελεχών της, ποτέ δεν βασίζεται αποκλειστικά στις δυνάμεις καταστολής, ποτέ δεν αρκείται στη χειραγώγηση της «κοινής γνώμης» μέσω των ΜΜΕ, ποτέ δεν επαφίεται (προφανώς!) μονάχα στην όποια διαπραγμάτευση. Το κρίσιμο σημείο εδώ είναι πως ο συγκεκριμένος κάθε φορά συνδυασμός ή διαδοχή των επιστρατευόμενων τροπισμών υπαγορεύεται σε μεγάλο βαθμό από τις *χωρικές παραμέτρους* του εξουσιαστικού εγχειρήματος.

Αν συνυπολογιστεί το γεγονός πως ο Allen χρησιμοποιεί μια θεώρηση του χώρου που αποκαλεί «τοπολογική» και ορίζει ως αυτή στην οποία «η απόσταση μετράται με το χρόνο» (και το κάνει προφανώς για να συμπεριλάβει στις σχέσεις εγγύτητας και παρουσίας τις διαμεσολαβημένες από τις τεχνολογίες πραγ-

2. Πράγματι, ο Foucault, στη μελέτη του *Επιτήρηση και τιμωρία*, δείχνει αριστοτεχνικά πώς οι σχέσεις πειθαρχίας, όπως τις ονομάζει, εξυφάνονται πάνω στο χωροχρονικό καμβά αυτών των ιδρυμάτων, *παράλληλα* και *ταυτόχρονα* με τις υλικές πρακτικές όπως αυτές ξεδιπλώνονται στο χώρο και στο χρόνο. Έτσι, η εξουσία δεν είναι κάτι που «κατέχουν» ή «μοιράζονται» οι καθηγητές του σχολείου, για παράδειγμα, αλλά μια σχέση (ή ένα πλέγμα σχέσεων) που «πλέκεται» *κατά την εφαρμογή* μιας σειράς αλληλοσχετιζόμενων και επαναλαμβανόμενων πρακτικών, όπως η διάταξη και η σωματική στάση των μαθητών στο προαύλιο και στην τάξη, η διαδικασία της εξέτασης, η βαθμολόγηση της απόδοσης, η χρονική «οπτονδύλωση» της συμπεριφοράς κ.ο.κ., και είναι αδιαχώριστη από τα αποτελέσματά της, που δεν είναι (μόνο) αρνητικά-καταπιεστικά, αλλά πρωταρχικά θετικά-παραγωγικά. Για το εγχείρημα του Allen, αυτή η ριζοσπαστική θεώρηση της εξουσίας ως *εμμενούς* (immanent) και *εντατικής* (intensive) σχέσης, και όχι ως εκτατικού μεγέθους, είναι πολύ κρίσιμη, γιατί διευθετεί με αναντίρρητο τρόπο την οντολογική και λογική διαφορά μεταξύ ισχύος

και εξουσίας, αλλά και γιατί αναδεικνύει την εγγενή χωρικότητα (ή χωροχρονικότητα) της εξουσίας. Στην ύστερη φάση του έργου του ο Foucault περνά από τη μικρή στη μεγάλη κλίμακα και από τον κλειστό ιδρυματικό στον ανοιχτό γεωγραφικό χώρο μετά όμως από την καθοριστική συζήτηση για τη «βιοεξουσία» στον πρώτο τόμο της *Ιστορίας της σεξουαλικότητας* και τα σχετικά σεμινάρια στο Collège de France (όπου περιλαμβάνονται μερικές πολύ ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις για το χώρο), το ενδιαφέρον του στρέφεται στους τρόπους υποκειμενοποίησης και σε αυτό που ονομάζει *κυβερνοουτοπία* (governmentality) και η χωρική οπτική εγκαταλείπεται.

Ο Deleuze, που προσάρμοσε τις ιστοριοφιλοσοφικές διερευνήσεις του Foucault στη δική του απαιτητική οντολογία των πολλαπλοτήτων, συνεισέφερε κυρίως με την έννοια του αφηρημένου και ευμετάβλητου στη συγκυρία «διαγράμματος» της εξουσίας (που χρησιμοποιήσε πρώτος ο Foucault για τον «πανοπτιισμό») και του σχετικού διπλού «λείος/διαγραμματισμένου χώρου» (smooth/striated space), που συγκροτεί μια ενδιαφέρουσα *τοπολογία* της εξουσίας, αλλά όχι και μια αντίστοιχη γεωγραφία.

